

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudcem Mgr. Karlem Kosteckým v právní věci žalobce **P.H.**, bytem H. xx, ČL, zastoupeného advokátem JUDr. Alexandrem Šoljakem z advokátní kanceláře, se sídlem ul. U Soudu č. 363/10, Liberec 2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu č.642/2a, Liberec 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného čj. **OD 137/11-3/67.1/11030/St** ze dne **21. února 2011**,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje čj. OD 137/11-3/67.1/11030/St ze dne 21. února 2011 se pro vady řízení z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. Žalovanému Krajskému úřadu Libereckého kraje se u k l á d á p o v i n n o s t zaplatit žalobci Petru Hubínkovi náklady řízení v celkové výši 6.800,-Kč, a to do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Alexandra Šoljaka.**

O d ů v o d n ě n í :

Krajský úřad Libereckého kraje svým výše označeným rozhodnutím ze dne 21.2.2011 zamítl odvolání P.H., směřující proti rozhodnutí Městského úřadu Česká Lípě čj. MUCL/48262/2010 ze dne 21.1.2011 a toto rozhodnutí potvrdil. Těmito rozhodnutími byl P.H. uznán vinným skutkem, v rozhodnutích popsáním a kvalifikovaným jako přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1, písm. f, bod 1) z.č. 200/1990 Sb. Za přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 1.500,-Kč a dále mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení v částce 1.000,-Kč. V odůvodnění svého rozhodnutí poté, co uvádí odvolací důvody, krajský úřad pokládá dokazování ve věci provedené za dostatečné s tím, že žalobce byl plně a nepochybnitelně usvědčován svědkem-zakročujícím příslušníkem policie Kolstrunkem. Ten z dřívějšíka odvolatele neznal a nebyl shledán důvod, proč by měl zájem jej poškodit lživou výpovědí, proto další svědecké výpovědi, jakožto i jiné důkazy byly zjevně nepotřebné. Také nebyl uznán vinným, že

telefonoval za jízdy, ale že držel mobilní telefon. K námitce týkající se nerespektování procesních práv a tím i krácení práva na obhajobu žalovaný zaujal stanovisko, že odvolateli bylo řádně doručováno, on si zásilku nepřevzal, a proto v souladu se zákonem mu bylo zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání oznámeno fikcí. Pokud si nemohl z vážných důvodů zásilku převzít, pak měl odvolatel reagovat postupem podle § 274 odst. 2 a § 41 z.č. 500/2004 Sb. bez odkladů, což neučinil. Také výrok o sankci je relevantní.

Žalobce P.H ve své včas podané žalobě navrhuje, aby bylo zrušeno nejen napadeného rozhodnutí, ale i rozhodnutí jemu předcházející, a to z následujících důvodů. Poté, co rekapituluje výpověď svědka Kolstrunka žalobce tvrdí, že svědek nemohl celou událost vidět tak, jak ji líčí a bylo pochybením žalovaného i správního orgánu prvního stupně, že dokazování nebylo provedeno v intencích odvolacích návrhů. Vedle samotné úvahy svědka, že si řidiči v autě opírají hlavu levou rukou a nikoli pravou a že v sadě „hands-free“ nebyl umístěn žádný mobil, namítá nevěrohodnost svědecké výpovědi z následujících hledisek. Na vzdálenost 5 m, když jej měl svědek vidět zepředu a zprava, ve skutečnosti nemohl svědek rozeznat, zda vůbec v ruce něco drží, když neměl k dispozici dalekohled, radar, fotoaparát či jiné zařízení obdobného typu, a to ani za jasného počasí. Na vozidle má totiž žalobce silně ztmavlá skla boční a izotermické přední, odrážející záření a vytvářející zvenčí fialový odlesk. Sám svědek nebyl schopen přesně určit, podle čeho předmět identifikoval jako mobilní telefon, ani barvu držené věci apod. Pokud svědek tvrdil, že mobil viděl, pak se jedná jen o jeho domněnku a ne popis faktu, a spíše to vše dělá dojem, že se svědek sebe i správní orgán snaží ubezpečit, že žalobce měl mobil skutečně v ruce. Tento závěr je podporován tím, že svědek nedokázal přímo neodpovědět na otázku, zda mobil skutečně viděl. V zařízení „hands-free“ nemusí být mobil přímo umístěn, je s ním spojen na dálku. Pokud má v autě toto zařízení, mobil v ruce mít nemusí. Mobil měl držet za situace, kdy projížděl kruhovým objezdem, a při tomto manévru potřebuje i pravou ruku k řazení. Svědek Kolstrunek sám řádl vozidlo, a proto nemohl věnovat patřičnou pozornost druhému vozidlu a jeho řidiči, což též činí jeho výpověď účelovou až nepravdivou. Zejména z těchto důvodů pokládá obě napadená rozhodnutí za nesprávná, postižená nedostatečným dokazováním. Dále pak poukazuje, s odkazy i na rozhodnutí soudů, na význam pojmu „in dubio pro reo“ s tím, že vytýkané vady neodstranil ani žalovaný, ač tak učinit měl.

Žalovaný krajský úřad ve svém vyjádření k podané žalobě setrvává na správnosti napadeného rozhodnutí a navrhuje žalobu zamítnout. Opakuje důvody, uvedené již v odůvodnění svého rozhodnutí a poukazuje i na rozdílná procesní postavení obviněného z přestupku a svědka, když svědek může být postižen sankcí za uvedení vědomé nepravdy. Popis skutku, jak jej uvedl svědek, odpovídá i jednoznačnému popisu v oznámení o přestupku, vyhotoveného svědkem v souladu s jeho služební povinností policisty. I v případě, že bylo auto vybaveno skly, jak tvrdí žalobce, pak se jedná o skla jehož ztemnění je stanoveno normou a žádné vady v tomto směru zjištěna nebyla. Ztemnění je stanoveno tak, aby viditelnost do kabiny byla dostatečná. Svědecká výpověď byla dostačující k uznání viny, zákon nepředepisuje užití technických pomůcek. Žalobce byl k jednání řádně předvolán, předvolání nerespektoval a tak se zbavil možnosti např. klást dotazy svědkovi, navrhopat další důkazy apod.

Soud podle § 75 z.č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s.ř.s.) přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí, vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a dospěl k následujícímu závěru.

Předně musel soud odmítnout názor žalobce, že na vzdálenost asi 5-ti m (a údaj o vzdálenosti je zjevně velmi přibližný, neboť minimálně žalobcovo auto bylo v pohybu) nemůže člověk (a navíc vycvičený policista) vidět i takové detaily v kabině druhého auta, jako je mobil a jeho charakteristické držení. To jen obecně k výtce žalobce bez přihlídnutí k dalším skutečnostem vyplývajícím z dokazování v předmětné právní věci. Je také pravdou, že obecně postačuje svědectví, které nemusí být ztvrzováno technickými prostředky.

Je třeba též připomenout, že s ohledem na postavení obou aut mohl svědek sledovat žalobce „přímo“ před sebou, protože služební auto přijíždělo ke kruhovému objezdu, po kterém jel žalobce. Takže svědek Kolstrunk nemusel nikterak extrémně měnit směr běžného pohledu.

Za daného stavu dokazování, pokud by byly důkazy vůbec použitelné, jak bude níže rozvedeno, by ani nebylo možno spolehlivě rozhodnout, zda je dokazování úplné, a to především z následujících důvodů. Je pravdou, že na přímý dotaz svědek Kolstrunk identifikuje držení mobilu obviněným z přestupku (asi) jen pomocí úvahy o „podpírání hlavy. Soud z toho nevyvozuje, že by se svědek snažil lhát, může se jednat jen o „neobratnou“ odpověď svědka a nikoli o snahu tvrdit něco, co ve skutečnosti neviděl. Zde je ovšem na místě zdůraznit, že je věcí vyslyšajícího, aby nejen pokládal přesné a relevantní dotazy, ale také trval na co nejpřesnějších odpovědích. Zůstává otevřenou i otázka viditelnost dovnitř auta. Až v podané žalobě, nikoli třeba v odvolání, argumentuje žalobce ztmavými skly. Soud musí ponechat stranou, zda taková skla měl žalobce na svém autě již dne 8.3.2010, neboť dokazování v tomto směru vedeno nebylo, nyní je zřejmě mít bude. Samo tvrzení žalovaného (ovšem až ve vyjádření k žalobě, které není součástí rozhodnutí) o povinnosti mít technicky způsobila ztmavlá skla je jen teoretickou úvahou, nemající podklad ve skutkovém zjištění. Aut s takovými skly je ale v provozu hodně, zbarvení skel je mnohdy i nad rámec normy, a proto bylo na místě výslech svědka zaměřit i bez podnětu tímto směrem (viditelnost do kabiny auta), což se ale nestalo. Přitom otázka viditelnosti dovnitř kabiny je jednou ze stěžejních otázek. Je dále otázkou, zda druhý policista Jan Kašík nebyl fakticky schopen výpověď učinit, byť byl v pracovní neschopnosti. Prokazování „telefonování za jízdy“ bývá obecně značně obtížné, je znám repertoár obhajob obviněných z přestupku, a proto je věci nutno věnovat vždy pozornost, protože dokazování takového skutku spočívá v podstatě jen na svědectví a nebývá podpořeno technickými prostředky. Tolik řečeno v podstatě jen okraj, neboť se soud musel v souladu se svou povinností především zaměřit následujícím směrem.

Byť otázka porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, jak má na mysli ust. § 76 odst. 1, písm. c) s.ř.s., nemusí být výslovně formulována v žalobním bodu, soud je povinen se touto otázkou zabývat a vyvozovat patřičné závěry, pokud se jedná o podstatné porušení procesní normy, které mohlo mít (reálně) za následek nezákonné rozhodnutí o meritu věci (NSS čj. 9 As 6/2007-65 ze dne 20.6.2007).

Předně soud zdůrazňuje, že není-li zákonem o přestupcích (z.č. 200/1990 Sb.) či jiným zákonem stanoveno jinak, vztahují se na řízení o přestupcích obecné předpisy o správním řízení, tj. z.č. 500/2004 Sb.

Jak soud zjistil z obsahu správního spisu, městský úřad nepochybil, pokud Petru Hubínkovi doručoval na danou adresu, ostatně ani sám žalobce netvrdí, že adresa není správná (§ 20 odst. 1/ z.č. 500/2004 Sb., správního řádu – SŘ). Žalobce jen a pouze v odvolání tvrdí, že byl v době doručování oznámení o zahájení řízení a předvolání k jednání mimo republiku. Postup podle § 24 odst. 2 a 41 SŘ ale žalobce tehdy nevolil, k otázce doručování na konkrétní adresu se v žalobě již nevrátil.

Soud se také ztotožnil s názorem správních orgánů obou stupňů, že doručování výše zmíněných opatření bylo provedeno v souladu s ust. § 23 odst. 1, odst. 4) SŘ s procesními důsledky podle § 24 odst. 1) téhož zákona. Až potud postup městského úřadu nevykazuje vad.

Podle § 49 odst. 1) SŘ a s přihlédnutím k § 74 odst. 1) z.č. 200/1990 Sb. musí být účastník řízení (v daném případě obviněný z přestupku) vyrozuměn o konání ústního jednání nejméně **s pětidenním** předstihem. Oprávněný se může svého práva výslovně vzdát, což ale není tento případ.

Z obsahu správního spisu vyplývají následující skutečnosti. Sdělení o zahájení přestupkového řízení a předvolání k ústnímu jednání na den 23.6.2010 bylo řádně (do vlastních rukou) doručováno Petru Hubínkovi, a protože nebyl poštovním doručovatelem zastižen, byla zásilka uložena dnem 9.6.2010 (§ 23 odst. 3) SŘ) s tím, že byl vyzván oznámením o uložení zásilky k vyzvednutí zásilky. Protože zásilka nebyla žalobcem v úložné době vyzvednuta, byla vrácena městskému úřadu.

Podle § 24 odst. 1) SŘ byla zmíněná zásilka doručena adresátovi (fiktí) desátým dnem po jejím uložení, tj. dnem 21.6.2010 - § 40 odst. 1, písm. c) SŘ (desátý den připadl na sobotu). Ode dne oznámení (i fiktí) počíná (za podmínek § 40 odst. 1, písm. s/ SŘ) běžet pětidenní lhůta na přípravu k ústnímu jednání. Protože jednání bylo nařízeno na den 23.6.2010 (a také proběhlo) **nebyla zachována** tato zákonná lhůta uvedená v ust. § 49 odst. 1) SŘ. Obdobně tomu bylo při odročeném ústním jednání nařízeném na den 20.12.2010, když je nutno i připomenout, že pětidenní lhůta není zachována, pokud je úkon proveden poslední pátý den lhůty, neboť zákon má na mysli celé kalendářní dny a ne jen část dne. Zachování pětidenní lhůty je povinné (výjimku tvoří jen projev vůle účastníka podle věty poslední tohoto ustanovení i ust. § 74 odst. 1 z.č. 200/1990 Sb.), a je tudíž nerozhodné, že bylo účastníku doručeno fiktí, byť soud nepochybuje o tom, že „nevyzvednutí“ zásilky bylo jistě motivováno s ohledem na lhůtu podle § 20 odst. 1) z.č. 200/1990 Sb.

Respektování zákonné lhůty k přípravě k ústnímu jednání je jedno ze stěžejních práv účastníka řízení, neboť úzce souvisí s jeho právem na uplatnění svých stanovisek a důkazních návrhů, jak je zřejmé z ust. § 4 odst. 4) SŘ s přihlédnutím k povinnosti, uložené ust. § 3 téhož zákona. Trvání na respektování lhůty k přípravě není proto podle názoru soudu pouhým formalismem. V řízení o přestupcích, patřících svou povahou do oblasti norem trestního práva, je právo na obhajobu jedním ze základních práv obviněného z přestupku a porušení

tohoto práva mívá reálně vliv na správnost rozhodnutí o meritů věci. Takové porušení ustanovení o řízení je proto nutno pokládat za podstatné porušení procesního ustanovení o řízení před správním orgánem, které může mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Žalovaný proto pochybil, když toto procesní pochybení městského úřadu v řízení o odvolání obviněného z přestupku přešel.

Soud nemohl tuto vadu řízení opomenout, a proto aniž musel nařizovat jednání, zrušil napadené rozhodnutí krajského úřadu ze dne 21.2.2011 postupem podle § 67 odst. 1, písm. c) s.ř.s. Podle § 78 odst. 4) s.ř.s. věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému a ten posoudí, jak bude nutno dále ve věci postupovat. Proto zdejší soud neměl důvodu k tomu, aby zrušil i předcházející rozhodnutí z 21.1.2011. Krajský úřad zváží v rámci dalšího postupu v řízení, zda a v jakém rozsahu bude ve věci provedeno dokazování, neboť to doposud provedené městským úřadem nelze procesně užít, a podle povahy věci a stavu řízení ve věci rozhodne. Žalovaný je vázán právním názorem, vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5) s.ř.s.

Žalobce požádal o náhradu nákladů řízení, a protože byl ve věci úspěšný, soud uložil žalovanému povinnost žalobci jeho náklady uhradit (§ 60 odst. 1 s.ř.s.). Jedná se o 2.000,-Kč za soudní poplatek, dále 2x po 2.100,-Kč podle § 10 a 11 vyhl.č. 177/1996 Sb. (převzetí zastoupení a podání žaloby) a 2x po 300,-Kč podle § 13 odst. 3) cit. vyhlášky (náhrada hotových výdajů spojených s uvedenými úkony právní pomoci). Celková výše náhrady činí 6.800,-Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 11. dubna 2012

Mgr. Karel Kostecký, v.r.
samosoudce